

Trovanții de la Costești (Vâlcea)

— observator astronomic și panteon al marțienilor?!

Moto: „Domnul vine într-un foc, și carele Lui sunt ca un vârtej”.

(Biblia — *Isaia*, Cap. 66, al. 15)

Recenta carte a vechiului meu prieten, prof. Constantin Giurginca (*Arhivele transcendente — O peregrinare în geografia sacră a pământului românesc*, Editura Universității „Titu Maiorescu”, București, 2020), nepotul generalului-erou Ion Dragalina, m-a luat, recunosc, prin surprindere, căci ceea ce Domnia Sa a văzut cu ochii săi în zona Buzăului, exact același lucru l-am întâlnit și eu, dar în cealaltă curbă (dinspre Munții Căpățânii) a Carpaților, și anume urme indubitabile ale unei civilizații megalitice antedeluviene, care, într-adevăr, te pun foarte serios pe gânduri, întrebându-te:

— Cine au fost primii „*autohtoni*” ai pământului?

Biblia este cel mai redutabil (iertată pleonasmul!) izvor istoric, ori, uneori, se contrazice (după cum, de altminteri o să și vedem)?!

— Dumnezeu i-a creat doar pe oamenii de azi și pe îngerii cu aripi și cu chipuri ce nu trebuie văzute de pământeni, sau și pe „*uriașii din vechime*”?!

— De ce nu ni se spune absolut nimic, în Biblie, despre rasele umane existente, azi, pe pământ; de unde au venit, cum și care a fost motivul/imbolul ce i-a determinat să se așeze pe această planetă, părăsind-o pe a lor?!

Revenind la cercetările prof. Constantin Giurginca, atenția mi-a fost atrasă, în primul rând, de „figurinele” (nu erau trovanți) lucrate în gresie. Interesant materialul în care sunt lucrate statuetele și figurinele, un material incasabil, rezistent la factori de eroziune; l-am putea numi un fel de „*pastă litică*” (Obs.: lytos, în greacă, înseamnă „*piatră*”! n.n.). Această pastă litică este foarte ușoară; statuetele parcă sunt fulgi în mâna privitorului. (Ele, n.n.) vor fi constituit, în timpuri antediluviane, posibile sisteme de semnalizare pentru cineva de dincolo de spațiile la care actualul om abia azi atentează!” (Op. cit., p.p. 173—174).

Că trovanții de la Costești sunt exact din aceeași „*pastă litică*” (gresie neagră, extrem de dură), nu mai încapе îndoială, denotând cât se poate de limpede că sunt din aceeași perioadă antediluviană, iar lucrul acesta ni-l confirmă chiar „*marea de nisip amestecat cu prundiș, scoici și melci*”, în condițiile în care atât în zona Pietroasele/Buzău, cât și-n Costeștii Vâlcii nu există munți de gresie, din care să deducem că au fost luate stânci și au fost cioplite, luând forma figurinelor zoomorfe, ori a ciudaților trovanți de la Costești!

Există, evident, și o deosebire foarte mare între „*greutatea și starea incasabilă*” a celor două tipuri de gresie! Dacă cea din zona Buzăului e „*ca fulgul*”, cea din zona Vâlcii e ca „*plumbul*”.

În ciuda diferenței vizibile de către oricine, se observă, însă, că unele artefacte („*harta cerului*”, de exemplu) dispun de o scriere extrem de ciudată: mai precis, total necunoscută, căci nu este nici o scriere siriană, aramaică, sanscrită, runică, „*geometrică*”, asemănătoare, într-un fel, cu cea existentă pe Piatra Doamnei (Buzău), adică „*o scriere înlănțuire continuă cu o derulare fantastică, ca pe o bandă scrisă ce dublează emisiunea realizatorului respectiv*” (Op. cit., p. 214), ci scrierea de pe trovanții de la Costești (vezi torsul de androgin/hermafrodit/„*vergur*” și de pe „*harta cerului*”, sub formă de elipsă/cerc turtit — exact ca „*harta cerului*” de la Buzău!) este sub forma unor puncte proeminente, protuberante, uniforme, de mărimea și aspectul unor fructe — cât prunele! — care, cu siguranță, aparțin unei civilizații astrale; probabil marțiene!

Cum brațul (cu două oaase lungi, exact ca o aripă de pasăre) se termină în forma unei mâini umane, cu cinci degete (cele laterale, foarte lungi; cele 3, dintre laterale, puțin mai scurte) ne determină să credem că brațele erau, de fapt, niște aripi, așa cum și apar descrise, în Biblie, la Profetul Ezechiel. În plus, oricine știe că mâna Domnului e formată

din braț și antebraț, pe când aripa păsărilor are, într-adevăr, două oase paralele, lucru perfect vizibil și pe trunchiul/torsul androgenului de la Costești Vâlcei. Deci, sub aripi apare mâna unui om!

Spre a fi cât mai convingător în susținerea ideii că trovanții de la Costești (Vâlcea), constituie cea mai veche informație de pe pământ, referitoare la existența pe Terra, la începutul începuturilor acestei lumi, a unei civilizații astrale, marțiene, am să reproduc (prin fotografii paralele) nu doar sateliții lui marte (Phebos și Deimos) — a căror existență, la Costești, dovedește, clar, că civilizația umană primordială a fost cea marțiană —, dar am să reproduc câteva fragmente din „*Chemarea lui Ezechiel*”, profetul evreu care a mers în robia babiloniană, în 587 î.Hr., care a durat 70 de ani, deoarece oricine va vedea cu ochii minții sale că atât „*aripile*” de pe statuia/torsul androgenului trovant de la Costești, cât și cele descrise de profetul Ezechiel (aripi, pe care le-a văzut cu ochii săi!!) sunt aceleași, semn cât se poate de limpede că avem de-a face cu o civilizație astrală, mai bine zis, cu marțienii.

De fapt, însuși Sf. Ap. Pavel mărturisește că a fost dus, în „*vedenii dumnezeiești, până la al treilea cer*”, adică într-o altă dimensiune astrală, pe care o bănuim a fi planeta Marte!

Iată ce ne spune Profetul Ezechiel referitor atât la „*slava Domnului*”, a patru „*făpturi vii, care aveau asemănare omenească*”, dar care aveau aripi, ca îngerii, lucru pe care, repet, îl poate vedea oricine la exemplarul (unicat în lume!!) al androgenului de la Costești.

Așadar, să-l ascultăm pe Profetul Ezechiel, pe când „*era între prinșii de război (prizonierii evrei, aflați în robia babiloniană, n.n.) de la râul Chebar*”:

„M-am uitat și iată că a venit de la miază-noapte un vânt năpraznic, un nor gros și un snop de foc („slava Domnului”, navă cosmică, n.n.), care răspândea de jur-împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului.

Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească.

Fiecare din ele avea patru fețe (cred, mai degrabă, că e vorba de o cască de astronaut, de formă pătrată! n.n.), și fiecare avea patru aripi.

Supt aripi, de cele patru părți ale lor, avea niște mâini de om. Și toate patru (adică cele patru „făpturi vii” n.n.) aveau fețe (umane, ori asemănătoare feței umane! n.n.) și aripi.

Aripile lor erau prinse una de alta.

Aripile fiecăruia erau întinse în sus, așa că două din aripile lor ajungeau până la cele învecinate (adică, ale celorlalte „făpturi vii”! n.n.), iar două acopereau trupurile”. (Biblia — Ezechiel, Cap. 1, al. 1, 4, 5, 6, 8, 9 și 11).

Cum gâtul și corpul trovantului/androgenului de la Costești (Vâlcea) lipsesc (fiind, probabil, rupte cu excavatorul și „*însușite*” de cineva; la fel și picioarele de la genunchi în jos), ochiului nostru și se arată, în relief, impecabil încă, scheletul aripii/mână a celui care, iată, e perfect asemănătoare cu cea prezentată de Profetul Ezechiel. Acesta e un aspect esențial, ce trebuie reținut neapărat!

De asemenea, cum în apropierea acestui artefact/sculptură în gresie neagră, de o frumusețe și de o perfecțiune demnă de Fidias ori de Praxitele, se mai află și reproducerea exactă (vedeți, vă rog, fotografiile alăturate!) ai celor doi sateliți ai lui Marte (Phebos și Deimos), suntem, cred, îndreptățiți pe deplin să deducem că aici, la Costești (Vâlcea) se află singurul observator astronomic și cultic din lume, de natură marțiană, care denotă, clar, că marțienii au fost primii colonizatori ai Terrei; apoi, au urmat Uriașii/Atlantii, după care (prin distrugerea acestora prin Potopul Biblic?!), a urmat civilizația umană, cea de azi.

Pornind de aici, avem destule motive să credem că nu întâmplător, imediat după Revoluția din 1989, a avut loc o întâlnire de gradul 3, căci, după mărturia celor care trăiesc și azi (vezi subinginerul inventator, Ion David, care a lucrat la Combinatul Chimic Rm. Vâlcea, cât și cei doi prieteni ai săi), pe acel deal de nisip diluvian au fost văzuți trei extraterestri, dar și nava cosmică, cu lumini multicolore, care i-a luat pe cei trei omuleți i-a dus în ceruri, așa încât, subsemnatul, reconstituind traseul și „*locul faptei*”, am rămas extrem de surprins de câteva aspecte:

- mergând pe dealul acela de nisip (deal împădurit), am auzit, sub picioare, sunând a gol, lucru ce m-a înspăimântat; suna a gol imens!

- vârfurile stejarilor (unde se rotise nava cu lumini multicolore) erau complet uscate!

- în apropierea bradului de care se prinsese strâns, cu mâinile, subinginerul David (din Pietrarii de Sus, com. Pietrari, jud. Vâlcea), fiindcă simțea că cineva îl apăsa cu o forță enormă, am văzut cu ochii mei o fâșie de ceva vâscos, lungă de peste 2 m. și lată de aproximativ 1,5 m., de culoare albastră, pe care, încercând-o cu un băț (fiindu-mi teamă s-o prind cu degetele și s-o miros!), am observat că era lipicioasă și elastică, semănând cu vopsea. Nu putea, însă, fi vărsată de cineva o cantitate de aproximativ 100-200 kg. de vopsea! Mai degrabă cred că era vorba de deșeuri radioactive, deversate de nava aceea cosmică. Susțin acest lucru, întrucât exact așa ceva au găsit rușii, în Siberia, iar în urma cercetărilor de laborator, de la un centru spațial rusesc, s-a constatat că, într-adevăr, erau reziduuri, deșeuri de la materia radioactivă, folosită de motoarele navelor cosmice!

Revenind, însă, la androgenul de la Costești (Vâlcea), și la „*întâlnirea de gradul 3*”, apare următoarea întrebare: Ce căutau cei trei „*omuleți*” (de aproximativ 1,20 — 1,40 m. după afirmațiile celor trei oameni din Pietrarii de Sus, jud. Vâlcea), în seara aceea, de septembrie, a anului 1989 ori 1990 ?! Nu cumva aflaseră (prin sistemul de sateliți universali, de care încă nu știm mare lucru, aproape nimic!) că sub dealul acela de nisip și

prundiș, antediluvian se afla o comoară culturală și științifică a celor din civilizația lor primordială, marțiană, care acum, iată, se află într-un pericol major, de vreme ce, excavându-se nisipul, acele milenare, multimilenare chiar podoabe de cult și de cercetări astrale se află într-un mare pericol: cel al disipării și al distrugerii lor?!

Nu cumva de aici, din „*observatorul astronomic*” de la Costești se ținea legătura cu civilizațiile astrale, de la care noi, se pare, am fost deconectați de cel puțin 8 milenii, ținând cont că-n jurul anului 6200 î.Hr. a avut loc Potopul biblic?

Ce fac, oare, arheologii și inginerii de fizica pământului, din România, care ar trebui să protejeze cel mai valoros tezaur (după Roșia Montană, dacă nu chiar devansându-l pe acesta!) de cultură și civilizație umană, la nivel planetar, dar și astral?!

Dacă ar fi aprofundat „*Biblia*”, cu siguranță că toți cei enumerați mai sus și-ar fi dat seama că androginul cu aripi de la Costești (Vâlcea) nu e cu nimic mai prejos decât Adam — primul om androgin creat de Dumnezeu și așezat în Grădina din Eden!

Iată ce ne spune Biblia, și încă pe la-nceputul ei, referitor la această rasă umană creată de Dumnezeu pe pământ, a cărei reprezentare (doar cu aripi, după cum poate să vadă oricine) a atras curiozitatea și interesul a trei „*făpturi omenești*”, vii, omuleți veniți din spațiu și încercând să salveze, poate, primele mărturii ale civilizației acestei inconștiente și nepăsătoare omeniri!

Că e vorba de androgini sau „*verguri*” („*care nu s-au întinat cu femeile!*” după cum ni se spune în „*Apocalipsa lui Ioan*”), nu cred că avem absolut niciun motiv să ne îndoim, chiar dacă, uneori, mai găsim, în Biblie, câteva „*inadvertențe*”, una dintre cele mai „*dure*” fiind aceea că, deși în afară de Adam, Eva și copiii lor (Abel și Cain) nu mai trăia niciun alt om pe pământ, totuși, după ce Cain l-a ucis pe fratele său, Abel, a fost alungat, de Adam, din Rai.

Ducându-se spre Răsărit, în Țara Nod, Cain avea, însă, să se împreoane cu o femeie din acea țară și urma să aibă copii, lucru ce s-a și întâmplat!

Dar, oare, nu ni se spune, repet, în Biblie, că pe-ntreg Pământul nu locuiau decât Adam și familia sa? Și-atunci, ce-i cu locuitorii din Țara Nod?! De unde veniseră ei? Cum arătau?

Nu ni se spune nimic! Dar absolut nimic! De ce??

Nu ar fi bine, atunci, să-ncercăm să aflăm adevărul care, poate, se află chiar sub dealul de nisip diluvian de la Costești (Vâlcea), unde există un artefact unic în lume: **un androgin cu aripi, adică un marțian/un ÎNGER?**

Dar, oare, nu ni se spune, limpede, în Biblie, că Adam a fost creat de Dumnezeu după chipul Său?

Ascultați:

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu: parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Biblia — Genesa, Cap. 1, 27, p. 2).

Deci era hermafrodit/androgen sau „*vergur*”, că nu ni se spune că l-a făcut pe Adam și pe Eva (acest lucru ni-l spune mai târziu: pe Eva făcând-o din Coasta lui Adam!), ci doar pe Adam.

De ar fi fost altfel, n-ar fi scris (ceva mai la vale):

„Din coasta pe care o luase din om (din Adam, n.n.), Domnul Dumnezeu a făcut o femeie (pe Eva = viață, n.n.) și a adus-o la om (adică, la Adam, n.n.). (Biblia — Cap. 2, al. 22, p. 3).

Revenind la „*verguri*” (gen Adam primordial), se pare că Dumnezeu l-a făcut doar pe Adam pe pământ, însă pe o altă planetă (Marte, Lună, Venus?!) a făcut o „*oștire cerească*” de 144.000 de „*verguri*”, despre care ni se vorbește, pe larg, în „*Apocalipsa lui Ioan*”:

„Apoi ne-am uitat și iată că Mielul (Iisus Hristos, n.n.) stătea pe Muntele Sionului; și împreună cu el stăteau o sută patruzeci și patru de mii, cari aveau scris pe frunte Numele Său și numele tatălui Său.

Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii (prezentate, în urmă cu mai bine de 2600 de ani, din vremea lui Ezechiel — sec. VI î.Hr., iată că sunt aceiași, adică cei de pe Marte! n.n.) **și înaintea bătrânilor** (24 la număr, fiecare dintre ei reprezentând o civilizație astrală. Deci, în Univers sunt 24 de planete locuite, organizate în 6 confederații — câte 4 într-o confederație; cele „*patru făpturi vii*” conduc, fiecare, câte o confederație astrală! E o ipoteză desigur, dar pare plauzibilă, de vreme ce acele „*patru făpturi vii*” apar în mai multe locuri din „Biblie”, în special în „*Apocalipsa lui Ioan*”! n.n.).

Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci de mii, cari fuseseră răscumpărați de pe pământ. (Să înțelegem, totuși, că acești „*verguri*” au fost creați tot pe pământ și duși, apoi, pe Marte ori pe altă planetă din univers, unde trăiau și trăiesc încă fără femei?! n.n.).

Ei nu s-au întinat cu femei (Deci, au fost creați înainte de „*nașterea*” Evei! n.n.), **căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El.**

Au fost Răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel”. (Biblia — *Apocalipsa după Ioan*, Cap. 14, al. 1, 3 și 4, p. 1215).

De aici ar reieși că „*verguri*” au fost creați în vremea lui Adam — pe pământ ori într-o altă parte din Univers —, ca să-i slujească Creatorului și Fiului Său; că ei n-au mâncat din mărul cunoașterii binelui și răului, din Rai; că erau, sunt și vor fi fără de păcatul primordial: al Evei și al lui Adam!

Astfel, am putea deduce că ei erau „*din ceruri*”!

Iar dacă erau sau sunt din ceruri, evident că tot de acolo vor veni pe Terra, iar acest lucru ne este sugerat foarte, foarte bine de întreg Cap. 14 al „*Apocalipsei după Ioan*”, din care, sper, am reușit să extrag mesajul codificat, simbolistic (vezi: secera, secerișul, cosorul etc!), care ar fi următorul:

— Iranul și Irakul (vechiul Imperiu Neobabilonian) vor fi arse de-a pururi, rămânând din ele un imens pustiu, acesta, se pare, va fi, în curând, primul război dintre evrei și musulmani;

— cei ce se vor vaccina „*nu vor mai avea odihnă nici ziua, nici noaptea*” (vezi al. 9, 10 și 11, p. 1216);

— un „*înger*” din cei 144.000 de „*verguri*” va arde din nou pământul, acesta fiind al doilea război dintre lumea creștină și cea musulmană (de aici, însă, ar mai reieși că vor pieri, în masă, la nivel planetar, foarte mulți oameni. E posibil să moară, însă, și din cauza molimei, a vaccinului ori a războiului propriu-zis??). Acest aliniat 15, al Cap. 14, lasă loc de interpretări, care ne pun pe gânduri!!

Ținând cont că nu capitolul din „*Apocalipsă*” e cotate la 155,3 ani și împărțind acest număr la 20 de alineate ale Cap. 14, rezultă că un aliniat reproduce evenimentele pe parcursul a 77 ani; înmulțind 7,7 cu 15 alineate (unde ni se spune: „*Pune secera Ta și seceră; a venit ceasul să seceri, secerișul pământului este copt*”) obținem 115,5 ani; la acesta adăugăm anul începerii Covid 19, 2020: deci, $2020 + 115,5 = 2.135,5$ (adică în **febr. 2136!**).

Așadar, în februarie 2136 va urma al doilea război religios (ori se va-ncheia „*războiul medical*”, adică Covid 19 ??!), după care — așa cum reiese din al. 15, 16, 17, 18, 19 și 20, p. 1216) — se va declanșa cel de-al treilea război nimicitor, toate fiind, se pare, câștigate de creștini (în special de evrei), fiind folosite arme atomice neuzitate încă, până în prezent, de vreme ce ni se vorbește de „*mare de sticlă amestecată cu foc*”!

Războiul acesta, însă, va fi la nivel planetar, cu foarte mare vărsare de sânge:

„*Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului* (asupra arsenalului nuclear! n.n.) *a ieșit din altar* (din altarul Templului din Ierusalim, n.n.) *și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti”*. (Obs.: Calculând, acest război va fi în martie 2151, n.n.).

Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

***Și teascul a fost călcat în picioare* (deci, va curge foarte mult sânge! n.n.) *afară din cetate* (neamurile din afara Ierusalimului vor fi date pieirii, n.n.) *și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii* (adică frontul se va întinde, în adâncime, pe aproximativ 370 km., n.n.)”. (Biblia — *Apocalipsa după Ioan*, Cap. 14, al. 15, 18, 19 și 20, p. 1216).**

Deci, în perioada cuprinsă între anii 2020 și 2.151 vor avea loc trei mari războaie, devastatoare, între creștini și musulmani; vor fi folosite două arme extrem de performante, neuzitate până acum (simbolizate prin „*seceră*” și „*cosor*”!), dar nu este ceva exclus ca și pandemia de Covid 19 să fie cauza acestor dezastre nemaîntâlnite până în prezent!

Cum „*scenariul*” ne este deja scris și cum de la el nu ne putem abate nicicum (după cum deducem din „*Apocalipsa lui Ioan*”), ne întrebăm, firește, dacă există sau nu vreo legătură logică între „*interesul*” ce-l au extratereștrii pentru zona trovanților din Costeștii Vâlcii, cu atât mai mult, cu cât numeroși martori (inclusiv tatăl profesorului de matematică, D-tru David — acesta locuind azi, în satul Coșani, com, Frâncești, jud. Vâlcea — ne-a spus mie, fiului său, profesorul, de față fiind și mama profesorului, care a și confirmat afirmațiile soțului ei!) au observat că în zona aceluia deal de nisip antediluvian, deal împădurit cu fag, stejar și brad, nu doar că „*pământul sună a gol*”, sub picioare (chiar când mergi!), dar tatăl profesorului a fost supus, într-o seară târzie, spre miez de noapte (venind pe jos de la târg, din Horezu, și traversând pădurea de pe acel deal) a fost cuprins de o mare spaimă, de o energie ciudată, stranie, nemaîntâlnită până atunci, la aceasta adăugându-se, brusc, „*o mitralieră de raze de fel și fel de culori*” (un fel de raze laser, cred!), care-i treceau pe lângă urechi, pe lângă corp, „*milimetric*”, după spusele dumnealui, fără însă a-l lovi.

„*Când s-a năpustit în casă, a zis mama profesorului, tremura rău, rău de tot și mi-a zis:*

„*Închide repede ușa! Pune drugul! Aprinde lampa!*” și dârdâia, de mă apucase și pe mine spaima!

S-au speriat și copiii! (viitorul profesor și viitorul subinginer, acesta din urmă fiind nevoit să se pensioneze, după întâlnirea acea de gradul 3, întrucât cedase psihic, având halucinații și porniri spre violență, stăpânindu-l cu greu soția-i marcată și ea de brusca schimbare de comportament a soțului ei).

Și-atunci, repet întrebarea: Pentru ce, oare, se tot interesează extratereștrii de acea zonă a trovanților marțieni de la Costești?!

Nu cumva acolo, la Costești, fusese (înainte de Potop) un centru de cercetări, un observator astronomic și un lăcaș de cult?!

De asemenea, nu cumva acolo existau secretele mari ale acelei necunoscute energii (sursa acesteia) folosite și azi de extratereștrii, după cum mi-a dat de înțeles însuși un aviator din Buzău (A.L.), care avea sute de ore de zbor pe avioane de vânătoare, pe timp de noapte, iar acele surse de „*energie divină*”, necunoscute încă de noi, „*deștepții acestui mileniu*”, au fost acoperite de Potop?!

Acesta să fie scopul repetatelor „*vizite*” ale marțienilor, la Costeștii Vâlcii?!

Așa să se explice, oare, de ce „*Biblia*” pendulează în „*vederea*” și neputința/interzicerea vederii lui Dumnezeu de către oameni?!

Dar despre acest „mit”, al vederii Dumnezeuului celui viu, vom vorbi cât de curând, și chiar mai pe larg, căci a spune adevărul este una din poruncile Domnului nostru Iisus Hristos!

Se pare, însă, că, totuși, motivul „vizitelor marțienilor” îl constituie tocmai existența acelei inepuizabile surse de energie (total necunoscută nouă, celor de azi!), pe care „ei” nu doresc s-o vadă ajungând pe mâna noastră, căci, atunci, am afla, desigur, și noi marile taine ale celor douăzeci și patru de civilizații astrale; în plus, am deține astfel (prin miraculoasa „apă vie”, obținută cu ajutorul acelei surse necunoscute de energie), taina viețuirii veșnice, iar lucrul acesta, în prezent, ar fi (din punctul lor de vedere) o blasfemie la adresa Numelui Domnului.

Susțin această ipoteză, întrucât cei trei martori (din Pietrarii de Sus), care au avut surpriza întâlnirii de gradul 3, cu marțienii de mărimea/înălțimea copiilor noștri, dispuneau, pe piept, de un dreptunghi cu laturile de aproximativ 30 cm/20 cm.; pe laturile dreptunghiului erau dispuse câteva becuri colorate diferit, iar în mijlocul dreptunghiului se afla un bec/mai precis un fel de reflector, care proiecta o lumină ca de neon, dar extrem de orbitoare!

De altminteri, cei 3 „omuleți” aveau în mână, fiecare, câte o lanternă, la fel de puternic orbitoare, asemănătoare, într-un fel, cu reflectoarele folosite de unitățile germane de antiaeriene, din Al doilea Război Mondial, la Ploiești, după cum aveau să spună locuitorii din satul Foleștii de Sus, care, văzând acele lumini puternice inundând pădurea și tot dealul (în seara aceea), au crezut că luase foc pădurea.

Și-atunci s-au dus cu gălețile cu apă, îndreptându-se spre dealul acela de nisip, deal împădurit, sub care, spuneam, se află nu doar trovanții (copia fidelă a celor doi sateliți ai lui Marte: Pheobos și Deimos, harta cerului — de formă elipsoidală — inscripționată cu „protuberanțe” de mărimea unei prune, șiruri dispuse dispersat ori liniar, ci și un tors de marțian cu aripi/un „înger”; chiar două chipuri/capete: de om matur și de fiu/copil, forma craniului fiind, ciudat, prelungă, „etiopian-sudaneză”), presupun că acolo e posibil să fie cea mai mare dintre toate tainele lumii: o sursă de energie, ce produce o lumină divină, total necunoscută, care ar sta, probabil, la baza „apei vii”, dătătoare de viață veșnică, de nemurire!.

Imaginați-vă, doar pentru o clipă, că pământenii, deținând, această „sursă”, întreaga lume de azi ar „împietri”; ar rămâne întocmai așa cum este, pentru veșnicie! Ce s-ar întâmpla, oare, de-ar fi așa?! Ne-am ucide, cu vremea, până la unul, dar am „lipi” cu apa vie părțile tăiate și am prelungi potopul fărădelegilor noastre, cât sunt lumea și pământul?!

Greu de crezut! Și, totuși... Totuși, „omuleții” aceia au fost dreați și ei tot de Dumnezeu, dar surprinzător, Însuși Dumnezeu ne spune, într-un pasaj, că-i pare rău că l-a creat pe om, deși l-a creat „după chipul Său”:

„I-a părut rău Domnului că l-a făcut pe om pe pământ. S-a mâhnit în inima Lui.

Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut”. (Biblia — Genesa, Cap. 6, al. 6 și 7, p. 6).

Ciudat, însă, că-n vremea în care Dumnezeu l-a făcut pe om pe pământ și din pământ (dându-i suflare de viață!), pe acest pământ existau și uriașii, care veniseră cine știe de unde, din infinitul spațiu, și colonizaseră Terra, așa încât deducem că ei, „*uriașii*”/ „*jidovii*”/ „*atlanții*”, „*novacii*” erau, pe atunci, „*autohtonii*” spațiului ce-l locuiau:

„Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu (căci e vorba de alții, decât de primul om — presupun că e vorba de „marțienii cu aripi”, de „îngerii”, care, iată, dețin, poate, acolo, la Costești, tainele nemuririi, prin „apa vie”, creată cu ajutorul acelei surse necunoscute de energie, dătătoare de „lumină divină”, de „Duh Sfânt”!! n.n.) cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii, aceștia erau vitejii cari au fost în vechime, oameni cu nume!”. (Biblia — Genesa, Cap. 6, al. 4, p. 6).

Despre înfățișarea uriașilor nu ni se spune mai nimic în Biblia. Singurul despre care, să zicem amintește este „*uriașul*” Goliat, filistinul, cel ucis cu praștia de David, păstorul iudeu, care avea să fie ales împărat, devenind tatăl „*răzvrătitului*” fiu Absalom și al înțeleptului împărat Solomon, celebrul autor al „*Cântării Cântărilor*” — cel mai frumos poem de dragoste scris vreodată pe acest pământ — și al strălucitoarelor „*Pilde*”, care (după părerea mea) sunt rădăcina tuturor sistemelor filosofice ale lumii antice, începând cu Socrate și continuând cu Platon, Aristotel etc., etc.

Așadar, încercând să concluzionăm, am deduce (din Biblie) că pe Pământ, la începuturi (când Divinitatea a coborât, pentru prima dată, la Kish și la Eridu, în Sumer/sudul Mesopotamiei, după cum am aflat de la Giovanni Filoramo, din „*Manualul de istoria religiilor*”, net superior „*Tratatului de istoria religiilor*” al lui Mircea Eliade), pe pământ erau trei rase de oameni: uriașii, marțienii cu aripi de înger și oamenii descinși din Adam, ale căror fiice, frumoase, s-au însoțit cu „*fiii lui Dumnezeu*”, născând copii, fără însă să ni se spună dacă fetele oamenilor s-au însoțit cu „*uriașii*” ori cu marțienii! Aici lucrurile sunt destul de incerte, lăsându-ne să subînțelegem două variante:

- noi suntem urmașii lui Adam și ai marțienilor;
- sau noi suntem urmașii lui Adam și ai uriașilor „*autohtoni*”!

Pornind de aici, lucrurile intră într-o nebuloasă din care cu greu mai putem ieși, luminându-ne, mai ales că, într-un pasaj al Bibliei, D-zeu îi cere lui Moise (la insistențele acestuia de a i se arăta, ceea ce denotă că avea incertitudini, referitoare la „*geometria facială*”, la înfățișarea Creatorului, fapt ce ne determină să credem că însuși Moise văzuse ori auzise de „*uriași*” și de „*marțieni*”, de aripile îngerilor, de craniile teșite/gen etiopian-sudaneze, de ochi mari, de făpturi asemeni „*copiilor oamenilor*”, fiind, din acest

punct de vedere, oarecum circumspect!!) să nu-i îndrăznească să-i vadă chipul, că-n clipa aceea va muri, cu toate că, ceva mai înainte (într-un alt pasaj), Moise, trei oameni de vază, de-ai săi, plus 70 de bătrâni au mâncat împreună cu Dumnezeu, stând la aceeași masă:

„Moise s-a suit împreună cu Aaron (fratele său, Preotul, n.n.), Nadab și Abihu și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel.

Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui.

El nu Și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu și totuși au mâncat și au băut”. (Biblia — Cap. 24, al. 9,10 și 11, p. 86).

E ciudat, însă, că doar ceva mai la vale, Dumnezeu îi atrage atenția aceluiași Moise (căruia, am văzut) I se arătase, că omul nu poate să-L vadă și să trăiască:

„Domnul a zis lui Moise: „Voi face și ceea ce-Mi ceri acum (adică, să i se arate! n.n.), **căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume”.**

Moise a zis: „Arată-mi Slava Ta!”.

Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și **voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă!”.**

Domnul a zis: „**Fața mea nu vei putea să mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască”.**

Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă.

Și când va trece slava Mea (navă cosmică?! n.n.), te voi pune în crăpătura stâncii, și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece.

Iar când îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar fața mea nu se poate vedea”. (Biblia — Exodul, Cap. 33, al. 18-23, p. 98).

Nu vi se pare straniu că, prima dată, Moise stă la aceeași masă cu Dumnezeu, văzându-l, iar în al doilea caz, cel care-i vorbește (un marțian, desigur!) îi spune că Moise nu poate să-i vadă fața, și să mai trăiască ,dacă i-o vede, invocând Numele Domnului, pe care „marțianul” spune că-L va chema.

Deci, dacă la prima întâlnire Moise vorbește și stă la masă cu Dumnezeu, la a doua întâlnire află, sigur, că „interlocutorul” nu mai este Dumnezeu, ci...altcineva! Aici Biblia ne aruncă într-o enigmă din care cu greu am putea ieși! Totuși, invocând Numele Domnului ne dăm seama că atât „slava Domnului, cât și cel care-i vorbește lui Moise aparțin unei alte lumi, unei civilizații astrale (cea a marțienilor, a celor cu „aripi”/îngerii), create tot de Bunul Dumnezeu, așa încât îi dăm dreptate, de acum, înaltului prelat de la Vatican (pasionat de astronomie!), că „Dumnezeu nu ne-a creat doar pe noi, pământenii, ci și alte ființe din largul Univers!”.

Imaginându-ne că acum, în zilele noastre, am vedea o navă cosmică, rotindu-se multicolor deasupra capetelor noastre, din care, apoi, ar coborî „*făpturi umane*”, ca și „*copiii pământenilor*” (deci, mici, de aprox. 1,20 — 1,30 m.), în haine strălucind de beculețe, privindu-ne ca prin sticlă, ca prin gheața în care au fost prinși peștii, oare n-am înmărmuri pe loc, n-am face infarct?!

Cam același lucru, intuim că l-a prevăzut și cel care i-a vorbit, a doua oară, lui Moise!

Și-atunci, ne-ntrebăm din nou:

— marțienii trăiesc printre noi, integrându-se perfect în structura societății noastre și așteptând doar „*invazia*” celor 144.000 de „*verguri*”?

— dacă ne-ar fi dorit răul, de atunci, din vremea lui Moise (în urmă cu aproximativ 3500 de ani), credeți că nu ni l-ar fi putut face?

— dacă s-au „*adaptat*”, vrând-nevrând, vieții noastre de azi, asta înseamnă că ne vor accepta așa, la infinit, să ne scufundăm în cele mai pestilențiale Sodome și Gomore?

— de ce veghează, totuși, cu îngăduință, asupra noastră?

— nu cumva vor, cu orice chip, să nu intrăm în posesia „*apei vii*” și a „*luminii divine*” (sursa de energie de sub dealul de nisip cu trovanți de la Costeștii Vâlcii), căci, intrând în posesia acestei mari taine, am fi în stare să distrugem nu doar civilizația pământească, de azi, ci inclusiv toate celelalte 24 de civilizații din Univers?

Se pare că „*suntem îngăduiți*” încă, tocmai datorită neștiinței noastre, crezându-ne singuri în Univers!

Totuși, nu suntem singuri! De asta sunt absolut convins! Dumnezeu cerurilor, Creatorul celor 24 de civilizații umanoide, ne-a dat în grija acestor marțieni, care invocă și ei Numele Domnului.

Dacă ei înșiși cred în Bunul Dumnezeu, noi de ce n-am crede?

Lumea, însă, prin suferință, conform „*Apocalipsei lui Ioan*” se va purifica, va deveni mai blândă și mai bună, mai omenoasă, căci roua pe flori nu le frânge, le doare, cât ochii maicii în dulce mirare; soarele-n mine, ca pruncul în pântec; umbra strămoșilor rezemată-i de-un cântec, și care izvoare tot cură și cură, precum mierea-n voroave-n Scriptură, când Luna nouă, seara, la schit, neamului-i spune ce mult l-a iubit, chiar dacă toporul se-nfige în fagi, de plâng, în Carpați, mieii albi, printre fragi!...

Nu e pe lume ceva, mai presus decât un leagăn de prunc, cu Iisus, în verde măcriș și în păpădie, ca marama Ta, Fecioară Marie, ce ocrotire de-a pururi ne dai, când intră Dunărea pe o gură de rai, ducându-ne, vara în ocean de lumină...

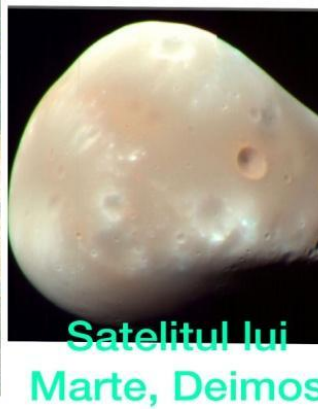
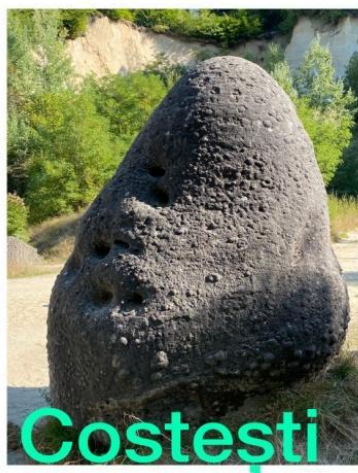
Mai vină, Doamne, pe-ACASĂ! Mai vină!

Surpate,
19 septembrie 2021

George Voica

Scriere marțiană

Scriere marțiană

Harta cerului, elipsă, sistemul solar. Scriere marțiană.

Dealul de nisip diluvian din care au fost extrase artefactele specifice unui centru aparținând unui observator astronomic, dar și cultic, prin intermediul căruia pământeni țineau legătura cu marțienii care, se pare, au colonizat Terra.

Cap de marțian

Chipuri de extraterestri(mama și fiu)?!

Foto: Theodor-Constantin Tăcutu

Autorul și prietenul sau, prof. Adrian Tudosescu